

Bad Religion

Neljästoista kerta toden sanoo

Kaikkien kaliforniapunkkien esikuva Bad Religion soittaa edelleen melodista amerikapunkkia; maailma pysyy siis radallaan. Laulaja-sanoittaja-kirjailija-akateemikko-tutkija Greg Graffin äityi kertomaan uuni-tuoreesta New America -levystä niin hanakasti, että haastateluun varattu viisitoista minuuttia tuplaantui helposti.

Aikaisin aamulla Amerikassa vastaa väsyneen kuuloinen Greg Graffin. Hän on juuri kuullut tekevänsä tusinan verran haastatteluja ja taisin saada kyseenalaisen kunnian olla aamun ensimmäinen häiritsejä. Ei käy miestä kateeksi kuunnella mitään muuta kuin kahvikupin etsintää. Vihdoin Graffin saa tarpeeksi kofeiinia ja alkaa kertoa uuden levynsä, New American, taustoja. Sen verran pöperössä mies vielä on, että muistaa levyjensä lukumäärän väärin.

– Me ollaan tehty uramme aikana 15 (taitaa olla 14 oikeasti) albumia, joten sitä vain pyrkii tekemään levyjä, jotka edustavat silloista aikaa. Mielestäni New America välittää hyvin tämän hetkisiä tuntemuksiani. Me

yritymme tuoda esiin uusia tapoja soittaa punkkia. Ensimmäiset seitsemän kappaletta onnistuvat tässä mielestäni hyvin, ne vievät musiikkiamme eteenpäin. Käytämme niissä joitain uusia tempoja, rytmejä ja tyyliä. Loppupuolella on sitten klassisempia Bad Religion -kappaleita, Graffin kertoo.

New America onkin ilahduttava Bad Religion -albumi. Yhtyeeltä on tullut sen verran monta tismalleen samanlaista levyä, että uusille urille lähteminen ei todellakaan ole pahitteeksi. Mistään suuresta rajoja rikkovasta muutoksesta ei kuitenkaan ole kyse. Onneksi.

Levy käytiin tekemässä Hawaijilla Todd Rundgrenin studiossa. New American tuottanut Rundgren hyväksyy vain yhden tai kaksi levyä vuodessa, joten äänitysten suunnittelu aloitettiin jo viime vuoden tammikuussa.

Todd Rundgren oli pystyttävänsä pikku-Gregin suosikkeja, ei siis ihmeekään, että mies oli innoissaan.

– Todd on mahtava tuottaja. Hän on aina tekemässä hyödyllisiä kommentteja ja ehdotuksia ja häneltä voi aina oppia jotain uutta. Se ei välttämättä ole mahdollista levyä tehdessä, on helpompaa vaan toistaa vanhoja kaavoja. Mutta aina kun teen jotain luovaa, haluan oppia siitä myös jotain, ja Todd on hyvä opettaja.

Hawaijilla bändi surffaili pitkälle iltapäivään ja aloitti soittohommat vasta illemmalla. Kuulostaa leppoisalta toululta. Entä itse raaka luomisprosessi, miten kappaleesi syntyvät?

– Kirjoitan hyvin hiljalleen studiossani, minun on voitava keskittyä kunnolla kirjoittaussani. Tällaisen levyn tekeminen on työläästä, etenkin kun on niitä tehnyt jo aika monta tätä ennen. Istun huoneessani ja mietin tarkkaan mitä haluan sanoa. Sitten menen kellarini, soitan kappaleet nauhalle ja lähetän ne bändin jätkille. Sitten he miettivät tahollansa, miten laulaja muokataan.

Tänä vuonna 20-vuotistaitelijajuhlaua vietetään Bad Religion on harvinainen ilmestys musiikkimaailmassa. Ehkä jotain Ramonesia ja Motörheadia lukuunottamatta ei monikaan yhtye ole kestänyt kasassa lähes neljällä vuosikymmenellä. Aloitettiin vuonna 1980 Greg ja kumppanit olivat 15-vuotiaita, joten herrat ovat kasvaneet teineistä keski-ikäisiksi Bad Religionissa soittaan. Neljätoista levyä, parikymmenen sinkun, reilun viidenkymmenen kokoelman, tuntemattoman bootleg-määrän ja tuhansien kellojen lisäksi uran var-

relta on kertynyt paljon muistoja.

– Jos teet jotain näin kauan, niin sinulle on parasta jäädä hyviä muistoja. Mitä järkeä siinä muuten olisi? Elämäsi tulisi olla täynnä hyviä muistoja. Olen kasvanut tämän bändin mukana ja se myös näkyy lauluissani. Pienenä lauluni olivat aika viattomia, enkä oikeastaan tiennyt mistä puhuin. Enkä tiedä nykyäänkään. Tai ehkä vähän enemmän, maailmanparantaja-Graffin naurahtaa vaatimattomasti.

Saarnamiehen sanoma

Nyt onkin sopiva hetki heittäytyä hieman poliittiseksi. Saarnamies innostuu selvästi päästessään selittämään maailman nykytilaa.

– Yksinkertaista, olemme päättämättömyyden tilassa. Emme oikein tiedä, mihin olemme menossa, emmekä tiedä, mitä kaikki tämä uusi teknologia tuo mukanaan. Emme tiedä, tuleeko se auttamaan vai vahingoittamaan meitä, mutta olemme ehdottomasti muutoksesa mukana. Maailman muutuessa demokraattisemmaksi, Amerikka haluaisi uskoa olevansa maailman tärkein maa, mutta jos se on maailman tärkein maa, sen täytyy ehdottomasti tunnustaa puutteensa ja korjata ne. Uskon, että ainoastaan esimerkillä voi johtaa, ei voimalla. Mihin suuntaan esimme, riippuu pitkälti siitä, ommittumme hylkäämään huonot tapamme ja edistymmekö.

Tuosta tulikin mieleen Bad Religion *Research Fund*. Olette jakaneet jo kolmena vuotena apurahoja nuorille tutkijoille ja opiskelijoille. Kertoisitko hieman rahaston tarkoituksesta?

– Sen päätarkoituksena on edistää kysymysten esittämistä ja kyseenalaistamista. Me annamme apurahoja ihmisille, jotka haluavat tehdä tieteellistä kenttätutkimusta, joka kulkee vastakarvaan kyseisen tieteenalan vallitsevaa paradigmaa. Rahasto on tapa saada ihmisiä kyseenalaistamaan auktoriteetteja ja se on mielestäni meidän tärkein tehtävä tulevaisuudessakin. Ainoa tapa on ottaa itse asioista selvää. Aina ei voi uskoa muiden sanaan.

Yliopistomaailma ei ole Graffinille muutenkaan outo. Mies on suorittanut tutkinnon geologiassa ja kulttuuriantropologiassa sekä opiskelee parhaillaan eläintiedettä. Maailmankuululla rokkistaralla tuntuu siis löytyvän mukavasti loppu-aikaa. Viikko haastattelun jälkeen Graffin oli lähdössä *Amnesty Internationalin* kutsunsa tutkijana Burmaan. Tarkoituksena on kuultama tutkia Burman suuria teak-metsiä. Kahden viikon tutkimusmatkan jälkeen odessa on paluu arkeen ja Euroopan estradeille: Graffin on retkestä selvästi innois-

saan.

– Se on mielenkiintoinen maa, koska se on suhteellisen suljettu yhteiskunta ja siellä on suunnattomat luonnonvarat.

Suljettu ja avoin yhteiskunta ovat käsitteitä, jotka lennähtelevät Graffinin puheessa tuon tuostakin. Mieleen tulee kappale *I Love My Computer* ja uuden teknologian tuomat haasteet.

– Kappale kertoo nykyteknologian hämmäntävyvyydestä. Monet eivät osaa sanoa rakastavako he tietokonetään, vai sitä henkilöä, jonka kanssa he ovat koneella yhteydessä. Internet mahdollistaa myös täysin uudenlaisen yhteisöjen rakentamista, jolloin ei kymmenen vuotta siten ollut olemassa, Graffin kertoo.

– Yksi hyvä esimerkki on fanien ylläpitämät bändisivut. Ihmiset tulevat kuuluvansa samaan ryhmään esimerkiksi teidän musiikkine perusteella. Eräänlaista virtuaali-heimoisuutta? – Mielestäni tuo johtuu pitkälti juuri siitä, että provosioimme ajattelua. Yhteisöillä ei ole niinkään tekemistä synnympäikän kuin ajattelutapojen ja tuntemusten kanssa.

Samankaltaisesti ajattelevat ihmiset muodostavat yhteisön.

– Meitä kuuntelevat ihmiset ajattelevat monista asioista samalla lailla, heillä on samoja periaatteita ja tämän vuoksi he tulevat hyvin toimeen toistensa kanssa. Se on hyvin palkitseva ja stimuloiva yhteisö.

Täytyy kuitenkin muistaa, että netissä kaikki ovat samalla viivalla, pedofileistä postimerkkeilijöihin. Onhan siinä huonojakin puolia.

– Pitää olla tietenkin varovainen, mutta en usko suljettuihin yhteiskuntiin. Internet mahdollistaa avoimen informaation saannin. Mitä useammat ovat tietoisia disinformaatiosta ja näistä kyseenalaisista virtuaaliyhteisöistä, sitä huonommat edellytykset niillä yhteisöillä on kuuloa. Joten en ole kovinkaan huolissani tästä.

Oetaan nyt se itsestäänselvä ja todella omaperäinen kysymys: Millainen sinun New Americasi olisi?

– Luultavasti sellainen, jossa ei olisi armeijaa. Sellainen, jossa kaikilla ei olisi aseita. Totta kai tiedän, että armeija on nyky maailmassa tarpeellinen, mutta fantasia-aiheiset ihmiset ovat päässeet sopimukseen, että armeijat lakkautetaan kaikkialla. Minun Amerikassani edistetäisiin oppimista tappelun sijaan. Ehkä se olisi juuri kuin Suomi.

Tässä vaiheessa Gregin piti mennä käymään jossain ja hän yritti etsiä uudesta puhelimestaan hold-nappulaa. Epämääräisen rapeltelyn jälkeen linja hiljeni ja lopulta katkesi. Hei hei Greg, oli hauska jutella.

Teksti: Lasse Nevala

Rumba 8/00